

Daria Klimentová

Kdykoli přijede do Prahy, je to výjimečná událost. Není divu, primabalerína Anglického národního baletu je také výjimečný člověk.

Setkávám se s ní už roky a pokaždé obdivuji nejen její taneční umění, ale i otevřenost, s jakou mluví o svém životě, pocitech, radostech i bolestech. Zpříma také odpověděla na otázky, které jsem jí položila pár dní před jejím pražským galavečerem v Národním divadle.

V Praze tančíte své 1000. představení. Je to pro vás zásadní mezník?

Je to oslava dvaceti let v roli „Principal Dancer“ a také onoho 1000. představení. Proč se koná v Praze, je nabíledni. Moje srdce zůstalo v Praze. V Národním divadle jsem začínala, byl to můj sen. Po tomto Gala pokračuji dál v práci, v našem souboru mám naplánovanou Giselle, Popelku, Labutí jezero...

Diář máte tedy stále zaplněný.

Nabito mám snad víc než kdy jindy, trénuji mladé baletky, hostuji jako primabalerína po celém světě, organizuji Masterclasses, starám se o dceru. Kdyby byl den delší, asi budu dělat ještě víc.

Takže na konec kariéry ještě nemyslíte.

S tancováním skončím ze dne na den, nikomu to ohlašovat předem nebudu. Nevím přesně, kdy ten okamžik přijde, ale vím, že se už blíží.

A já vím, že skvěle fotíte. Co budete jednou podnikat, už je vám jasné, že?

Až přestanu s tancováním, chtěla bych být chvíli doma, prostě být máma. Strašně moc cestuji, takže nesním o exotické dovolené, ale o tom, jak budu doma. Jinak mám milion nápadů: mohla bych být šéfkou baletu, mít obchod s baletními návleky, otevřít si taneční centrum, fotografovat, vyučovat balet a do toho všeho si možná koupit psa.

Doma jste teď v Londýně?

V Praze i v Londýně. Máme domeček na obou místech, a tak přejíždíme, s námi přejíždějí také dcera a moje maminka. Mně osobně to v poslední době táhne víc do Prahy, Londýn je šíleně rychlý a rušný, metro je narvané, pokud zasněží, nic nefunguje, zdravotnictví není dobré. Je tam přelidněno, a já miluji ticho.

Ted' vás nepoznávám, jste přece bojovná povaha.

Víte, k baletu potřebujete talent, chuť dít a štěstí. To vše jsem měla, ale stejně přišly chvíle, kdy jsem si myslela, že už nevydržím, že s tím praštím. Moje nátura, pravda, je bojovná. Bojuju jemně, oklikou, volím pomalejší tempo, ale dokážu to. Proto jsem se nevzdala.

Co vám balet stále dává?

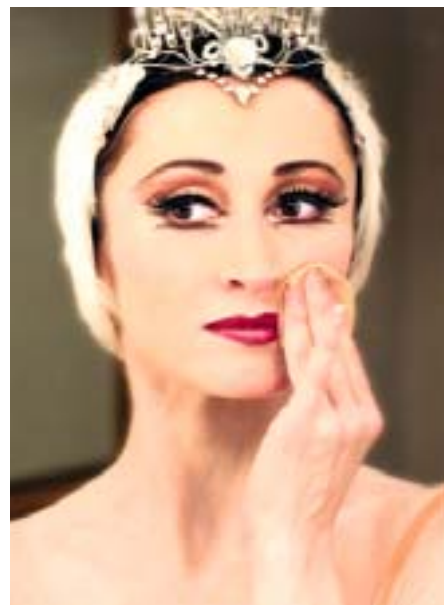
Nejkrásnější je vytvářet roli, prožít příběh někoho jiného, odpoutat se od reality. Když jste fit, když se výborně tančí, je to nádhera. Miluju být fit! Ovšem nejtěžší je, když musíte jít trénovat a nechce se vám, nebo vás něco bolí, nebo musíte tančit s někým, s kým si absolutně nerozumíte.

Co vás teď bolí?

Bolí mě kolena, nemůžu si sednout na paty. Ale nejvíc mě bolí záda. Mám skoliózu a zničené „polštářky“ mezi obratli. Je jasné, že když jsem tolik trénovala, něco mě bolet musí. Někdy mám strach, že skončím na vozíku, ale – asi trochu přeháním.

Vzala byste něco zpět?

Kdybych věděla to, co vím dnes, jinak bych trénovala. Ale do toho všeho bych šla stejně asi znovu. ■

„Moje devítiletá dcera nechce cvičit jako já, nechce být baletkou. Budu ráda, když si najde vlastní cestu,“ říká světově známá primabalerína Daria Klimentová.

Národní divadlo v Praze
10. a 11. března,
Daria Klimentová – Balet Gala